

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/58/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200560
Dátum vydania rozhodnutia:	20.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012200560.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: N&EN s.r.o., so sídlom Boľská 166, Kráľovský Chlmec, IČO 43 967 132, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 9. marca 2012, č. 9818301/1/393885/2012, o odvolaniach žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/80/2012-82 zo 6. februára 2013 a proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/80/2012-110 z 20. mája 2013, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie konanie o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/80/2012-82 zo 6. februára 2013 **z a s t a v u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/80/2012-110 z 20. mája 2013 **p o t v r d z u j e**.

Odôvodnenie

I. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/80/2012-82 zo 6. februára 2013

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom č. k. 7S/80/2012-82 zo 6.2.2013 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia pôvodne označeného žalovaného - Daňového riaditeľstva SR, z 9.3.2012, č. 9818301/1/393885/2012.

Proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie žalobca prostredníctvom jeho právnej zástupkyne JUDr. Martiny Gombosovej.

JUDr. Martina Gombosová prípisom zo dňa 14.6.2013 oznámila Krajskému súdu v Košiciach ukončenie právneho zastúpenia žalobcu na základe dohody o zániku plných mocí a skončení zastupovania v súdnych konaniach, v ktorej dohode uviedla aj spisovú značku predmetnej veci. Predmetný prípis bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej v texte len „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) predložený dňa

17.7.2013.

Žalobca po uvedenom zániku plnomocenstva nepredložil súdu novú plnú moc, ktorou by splnomocnil iného advokáta k zastúpeniu v predmetnej veci.

Podľa § 250a O.s.p. žalobca musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý zaňho na súde koná; to neplatí vo veciach, v ktorých je daná vecná príslušnosť okresného súdu, alebo ak ide o preskúmanie rozhodnutia a postupu vo veciach zdravotného poistenia, sociálneho zabezpečenia vrátane nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, štátnych sociálnych dávok, sociálnej pomoci a poistenia v nezamestnanosti, aktívnej politiky trhu práce a garančného fondu, poskytovania zdravotnej starostlivosti, vo veciach priestupkov a vo veciach azylu a doplnkovej ochrany.

Vzhľadom k tomu, že na základe vyššie uvedenej dohody došlo k zániku plnomocenstva, ktorým žalobca splnomocnil advokátku JUDr. Martinu Gombosovú na zastupovanie v predmetnej veci a žalobca súdu nepredložil novú plnú moc, ktorou by poveril iného advokáta za zastupovanie v tejto veci, pričom v zmysle § 250a O.s.p. ide o povinné zastúpenie advokátom, pokiaľ nemá sám právnické vzdelanie, najvyšší súd uznesením sp. zn. 6Sžf/58/2013, 6Sžf/59/2013 z 5. júna 2014 vyzval konateľku žalobcu B., „aby v lehote 15 dní doručila Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky plnú moc, ktorou splnomocňuje advokáta na zastupovanie v konaní o jeho žalobe, ktorou sa domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia pôvodne označeného žalovaného - Daňového riaditeľstva SR zo dňa 9.3.2012, č. 9818301/1/393885/2012 z dôvodu, že jeho právna zástupkyňa JUDr. Martina Gombosová oznámila prípisom zo dňa 14.6.2013 NS SR ukončenie právneho zastúpenia a v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku v zmysle § 250a O.s.p. musí byť žalobca zastúpený advokátom, pokiaľ nemá sám právnické vzdelanie, počas celého konania“.

Súčasne ju poučil, že pokiaľ v určenej lehote 15 dní nepredloží plnomocenstvo o zastúpení advokátom, najvyšší súd odvolacie konanie zastaví v zmysle § 250d ods.3 O.s.p. v spojení s § 250a O.s.p.

Z podkladov súdneho spisu je zrejmé, že konateľka žalobcu v stanovenej lehote a ani do rozhodnutia odvolacieho súdu plnomocenstvo pre advokáta nepredložila.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 250d ods. 3 O.s.p. súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmavania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Podľa § 246c ods. 1 veta tretia O.s.p. proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), skúmajúc splnenie procesných podmienok, za existencie ktorých môže prebehnúť odvolacie konanie, zistil, že tieto zákonné podmienky zo strany žalobcu do dňa rozhodnutia odvolacieho súdu, splnené neboli. Konateľka žalobcu B. totiž napriek kvalifikovanej výzve zo strany odvolacieho súdu, ktorá jej bola doručená do vlastných rúk dňa 24. júla 2014 požadované plnomocenstvo pre advokáta nepredložila.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie konanie postupom podľa § 250d ods. 3 O.s.p. zastavil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p., spôsobom

uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

II. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/80/2012-110 z 20. mája 2013

Uznesením č. k. 7S/80/2012-110 z 20. mája 2013 Krajský súd v Košiciach žalobcovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 138 ods. 1, 2 O.s.p. tým, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok na oslobodenie od súdnych poplatkov. Poukázal na skutočnosť, že ak by nepriaznivá finančná situácia žalobcu, v dôsledku skutočností, ktorých pôvod je v podnikaní a ktoré s podnikaním súvisia, bola dôvodom pre oslobodenie od súdnych poplatkov, znamenalo by to prenesenie časti rizika spojeného s podnikaním na štát, čo je neprípustné. Krajský súd uviedol, že žalobca nepredložil súdu žiadne dôkazy na preukázanie ním tvrdených skutočností, teda že by jeho pomery odôvodňovali priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Zdôraznil, že tieto dôkazy žalobca na písomnú výzvu súdu v stanovenej 10 dňovej lehote nepredložil.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v lehote ustanovenej zákonom odvolanie a žiadal, aby ho NS SR zmenil a oslobodenie od súdnych poplatkov mu v celom rozsahu priznal. Odvolanie odôvodnil ust. § 205 ods.2 písm. c/ a f/ O.s.p., nakoľko prvostupňový súd neúplne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil.

Majúc jednoznačne za to, rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky ako aj rozhodnutie správcu dane ako prvostupňového orgánu, sú nezákonné poukázal na to, že patrí do skupiny spoločností personálne spojených s p. A., z ktorého dôvodu sú tieto spoločnosti účastníkmi niekoľko desiatok (až stovák) súdnych sporov, keď podanými žalobami napadli nezákonnosť postupu ako aj rozhodnutí daňových úradov, pričom ani jedna z vyššie uvedených súdnych vecí podľa informácií, ktorými disponuje žalobca, nebola právoplatne ukončená v neprospech týchto subjektov. Takto podľa žalobcu nejde o zjavne neúspešné uplatnenie práva. Poukázal tiež na to, že s ohľadom na neprimerané zaťaženie spoločností spojených s p. A. zo strany daňových úradov, pokračovanie v daňových kontrolách zo strany správcu dane, nerešpektujúcich rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, nezákonné zadržiavanie finančných prostriedkov patriacich spoločnostiam spojených s p. A. zo strany daňových úradov, blokovanie majetku a v neposlednom rade aj z dôvodu negatívnej medializácie veci zo strany štátnych orgánov (nerešpektujúcich prezumpciu nevinu), spoločnosti spojené s p. A. (teda aj žalobca) nemôžu vykonávať žiadnu podnikateľskú činnosť. Z týchto dôvodov sa spoločnosti dostali do finančnej tiesne a žalobca nedisponuje žiadnou finančnou hotovosťou, s ktorou by mohol voľne disponovať. Taktiež žalobca nemá žiaden hnutelný či nehnuteľný majetok relevantnej hodnoty, ktorý by bolo možné speňažiť a s ktorým môže disponovať.

Žalobca nesúhlasil s odôvodnením krajského súdu, že tieto okolnosti sú pre posúdenie žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov irelevantné, nakoľko práve tieto okolnosti vytvárajú situáciu, ktorá znemožňuje žalobcovi (cez pomery žalobcu obmedzujúce vykonávať podnikateľskú činnosť a nakladať s majetkom a finančnými prostriedkami) súdny poplatok uhradiť, t. j. pomery žalobcu oslobodenie od súdneho poplatku odôvodňujú. Súdom vyrubená povinnosť uhradiť súdny poplatok žalobcovi prakticky znemožňuje domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou (žalobca nemá finančné prostriedky na ich úhradu), ktoré predstavuje jeho právo zaručené Ústavou Slovenskej republiky. Súhlasil síce, že výška súdneho poplatku nepredstavuje príliš vysokú čiastku, ale pre žalobcu je aj táto suma v súčasnosti vysoká, spoločnosti personálne spojené s p. A. sú účastníkmi množstiev súdnych sporov, a tak celková výška súdnych poplatkov, ktorými sú tieto spoločnosti zaťažené predstavuje sumy až niekoľko desiatok tisíc eur. Domáhať sa súdnou cestou zrušenia rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky pritom predstavuje jedinú zákonnú cestu, ktorou si žalobca môže uplatniť právo na svoju ochranu v danej veci.

Nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov z dôvodu, že žalobca je podnikateľom a došlo by tým k preneseniu podnikateľského rizika z podnikateľa na štát (čo je hlavným argumentom, pre ktorý súd žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal) nemá podľa žalobcu oporu ani v súčasnej právnej praxi (aj praxi Krajského súdu v Košiciach) a nie je v súlade s judikatúrou NS SR. Poukázal pritom na rozsudok NS SR sp. zn. 5Obo/127/2008, 5Obo/128/2008 a 5Obo/129/2008 z 30. júla 2009, v zmysle ktorého:

„Ustanovenie § 138 ods. 1 O. s. p. oprávňuje súd na návrh účastníka priznať mu celkom alebo sčasti

oslobodenie od súdnych poplatkov. Predpokladom pre takéto rozhodnutie je skutočnosť, že to pomery účastníka odôvodňujú, a že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie, alebo bránenie práva. Zákon stanovuje rovnaké kritériá pre všetkých účastníkov bez rozlišovania, či ide o fyzickú, alebo právnickú osobu a podnikateľa, alebo nepodnikateľa. Zamietnutie návrhu obchodnej spoločnosti s odôvodnením, že by sa tým prenášalo podnikateľské riziko na štát, nemá oporu v zákone. Pri priznaní oslobodenia fyzickej osobe sú rozhodujúce najmä majetkové pomery, pričom súd neskúma, či si prípadne svoju situáciu nezavinil sám a priznanie oslobodenia by sa rovnako mohlo považovať za nespravodlivé zvýhodnenie oproti inému účastníkovi.“

Žalobca taktiež poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 4 Cob/39/2012-135, ktorým priznal žalobcovi - podnikateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, z obdobných dôvodov ako uviedol žalobca. Taktiež nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že nepreukázal ním tvrdené skutočnosti. Krajský súd má vedomosť o desiatkach a stovkách podaných žalôb spoločnosťami personálne spojenými s p. A. práve na Krajský súd v Košiciach. Krajský súd má taktiež vedomosť o množstve úspešných súdnych rozhodnutí (v prospech spoločností spojených s p. A.). Okrem toho tvrdil, že ho súd nevyzval na doplnenie žiadnych dôkazov, nevykonával žiadne dokazovanie a bez ďalšieho vec rozhodol v neprospech žalobcu, čo žalobca považuje za postup, ktorý je v rozpore so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Krajský súd výzvou č. k. 7S/80/2012 - 96 z 21.3. 2013 uložil žalobcovi, aby v lehote 10 dní zaplatil súdny poplatok za odvolacie konanie v sume 66 eur podľa položky č. 10 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov - prílohy zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZSP“).

Žalobca následne podaním doručeným krajskému súdu 4. apríla 2013, požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 O.s.p. pre nepriaznivú finančnú a majetkovú situáciu. K návrhu nepripojil žiadne doklady preukazujúce jeho tvrdenia, uvedené v návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Vzhľadom k tomu krajský súd žalobcu výzvou z 11. apríla 2013 (č. l. 108) vyzval, aby podanie doplnil a v lehote 10 dní doručil súdu riadne vyplnené tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania, ktorý navrhuje, aby mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov s tým, že toto tlačivo krajský súd žalobcovi zaslal. Výzva bola žalobcovi doručená 17. apríla 2013.

Do vydania napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu nebolo doručené nielen riadne a pravdivo vyplnené tlačivo, ale nebol mu predložený ani žiaden dôkaz na posúdenie dôvodnosti žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 138 ods. 1 O.s.p na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

opravný prostriedok nie je prípustný.

Zákonodarca v citovanom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku pripúšťa možnosť čiastočného, prípadne úplného oslobodenia od súdnych poplatkov. Predpokladom priznania oslobodenia od súdnych poplatkov je v prvom rade samotná žiadosť účastníka konania, preukázanie dôvodov, spočívajúcich v majetkových, sociálnych, finančných a pod. pomeroch účastníka, odôvodňujúcich oslobodenie od súdnych poplatkov a súčasne preukázanie, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Povinnosťou súdu je skúmať splnenie podmienok pre oslobodenie od súdnych poplatkov v každom prípade individuálne a to aj vzhľadom na individuálnosť každého konania.

Účelom ustanovenia § 138 O.s.p. je, aby účastníkovi nebolo len pre jeho majetkové a sociálne pomery znemožnené uplatňovať alebo brániť svoje právo. Pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov musia byť súčasne splnené dve podmienky. Prvou je nepriaznivá finančná, resp. majetková situácia a druhou skutočnosť, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva (teda quasi pravdepodobnosť úspechu v ďalšom konaní na strane žiadateľa). V prípade fyzických osôb sa prihliada aj na osobné a rodinné pomery. Vychádzajúc, ako z jazykového výkladu uvedeného zákonného ustanovenia, tak i zo zásady rovnosti účastníkov občianskeho súdneho konania, deklarovanou taktiež Európskym súdom pre ľudské práva, zákon nerozlišuje medzi subjektmi podnikateľskými a nepodnikateľskými. Oprávnenosť žiadosti preto súd hodnotí z hľadiska splnenia uvedených podmienok, pričom vychádza zo skutočností, preukázaných žiadateľom.

O oslobodení od súdnych poplatkov v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia súd rozhoduje na návrh účastníka konania, ku ktorému je tento povinný pripojiť listinné dôkazy, deklarujúce jeho majetkové pomery.

V prejednávanej veci žalobca požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov pre nepriaznivú finančnú a majetkovú situáciu, ktorú bližšie odôvodnil v zásade skutočnosťami, ktoré zopakoval aj vo svojom odvolaní. K návrhu nepripojil žiadne doklady preukazujúce jeho tvrdenia.

Najvyšší súd po oboznámení sa so spisovým materiálom vyhodnotil postup krajského súdu ako bezchybný a úplne v súlade s § 138 ods. 1, 2 O.s.p., ako aj právami na súdnu a inú právnu ochranu garantovanými Ústavou Slovenskej republiky.

Krajský súd v prejednávanej veci vykonal zisťovanie majetkových pomerov žalobcu, ktoré je potrebné nielen tvrdiť, ale ich aj preukázať. Neprihliadal na skutočnosť, že žalobca je podnikateľským subjektom ako na hlavný dôvod nepriznania oslobodenia od súdnych poplatkov, a už vôbec túto skutočnosť osebe nehodnotil ako dôvod pre nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.

Podľa § 121 O.s.p. netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie.

Podľa § 120 ods. 2 O.s.p. vo veciach, v ktorých konanie možno začať aj bez návrhu, ako aj v konaniach o povolenie uzavrieť manželstvo, o určenie a zapretie rodičovstva, o osvojiteľnosti, o osvojenie, vo veciach obchodného registra a v konaniach o niektorých otázkach obchodných spoločností a družstiev (§ 200e) súd je povinný vykonať ďalšie dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu, hoci ich účastníci nenavrhli.

Majetkové pomery žalobcu nemožno považovať za skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti a konanie o oslobodenie od súdneho poplatku nie je konaním, v ktorom by zákon ukladal súdu vyhľadávaciu povinnosť vo vzťahu k dôkazom potrebným na zistenie skutkového stavu. Je preto výlučne na žalobcovi, aby svoje tvrdenie o nepriaznivých pomeroch sám preukázal, na čo slúži, okrem iných aj tlačivo, ktoré mu krajský súd doručil a ktoré je tiež dostupné na internete.

Keďže žalobca nepredložil žiadne doklady preukazujúce jeho tvrdenie o nepriaznivej situácii, krajský súd, logicky nemohol vykonať akékoľvek dokazovanie v tomto smere. Preto bolo správne jeho rozhodnutie nepriznať žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov z dôvodu, že nepreukázal svoje tvrdenia o nepriaznivosti finančných a majetkových pomerov.

Občiansky súdny poriadok na rozdiel od zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) neobsahuje osobitnú úpravu čestného vyhlásenia. Najvyšší súd ho vyhodnotil ako bežný dôkazný prostriedok v súlade s § 125 a § 132 O.s.p. a dospel k záveru, že nie je možné mať na jeho základe za preukázané skutočnosti v ňom tvrdené. Najmä, čestné vyhlásenie predložené žalobcom opäť len obsahuje tvrdenia uvedené v jeho predchádzajúcich podaniach bez toho, aby žalobca prejavil akúkoľvek snahu o ich preukázanie. V tunajšej veci napríklad mohol minimálne doručiť súdu žiadosti adresované príslušným orgánom (daňové úrady, orgány činné v trestnom konaní, obchodný register a i.), o ktorých uvádza, že na ne adresáti nereagovali. Rovnako tak nemožno ako argument pre oslobodenie od súdnych poplatkov použiť tvrdenie nesplnenia si zákonnej povinnosti podať daňové priznanie. Je navyše len ťažko uveriteľné, že podnikateľský subjekt nemá vedené účtovníctvo tak, aby v prípade nepredvídateľnej udalosti nemal k dispozícii aspoň kópie podkladov (faktúry, hlásenia, priznania a i.).

Následne nemožno prihliadať na počet súdnych konaní, ktorých je žalobca účastníkom, respektíve na úspešnosť iných spoločností nachádzajúcich sa v obdobnej situácii ako žalobca v súdnych konaniach proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky. Bez riadneho preukázania finančných a majetkových pomerov táto skutočnosť osebe nemôže odôvodniť iné než zamietavé rozhodnutie o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu podľa 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, pretože krajský súd vo veci rozhodol po vecnej i právnej stránke správne a jeho postup pri rozhodovaní o návrhu žalobcu na oslobodenie od súdneho poplatku maximálne rešpektoval a chránil práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.